

Скарбничка

Дитяча газета

№11 (66) листопад 2015

Вибір дівчинки

Коли Ліза підняла купюру, яка непомітно випала з маминого гаманця, вона занепокоїлася. Утім, дівчинка вирішила не повертати мамі гроші, а використати на свій розсуд.

Збираючись після обіду до школи, де проходили заняття в гуртку з малювання, Ліза вирішила завітати до крамниці, аби придбати собі цукерок. Утім, раптом зрозуміла, що їй треба буде поділитися з іншими дітьми. «Куплю тоді, коли залишуся сама», – вирішила вона.

Проте вона завжди поверталася додому з подругами. «Як же їх позбутися? – напружено думала Ліза. – Невже мені доведеться з ними ділитися цукерками?» Коли дівчата проминули скверик, Ліза раптом пригадала:

– Мій брат розповідав, що тут, на озері, є зграя диких качок.

Сміючись, подружки побігли до озера. Ліза спочатку ніби поспішала за ними, але потім тихенько зупинилася і, залишившись непоміченою, за декілька хвилин побігла назад. Вона бігла до крамниці, задоволена, що втекла від своїх подруг.

– Дайте, будь ласка, малинових цукерок стільки, скільки можна купити на ці гроші, – звернулася до продавця Ліза.

Продавець підняла здивовано брови.

– Але ж цукерок буде дуже багато, – сказала вона. – Проте, гадаю, ти краще знаєш, що тобі потрібно.

І справді, цукерок було надто багато, можна було пригостити цілий клас, та Ліза не хотіла зустріти навіть одного друга чи знайомого. Дівчинка взяла першу цукерку, потім другу, третю. Цукерки потрібно було з'їсти всі, доки дійде додому. Бо як же пояснити сестричкам і мамі, звідки в неї гроші?

Додому було вже недалеко, і Ліза подумала, що решту було б добре десь заховати. Але такого місця не знаходила, і тому вона почала йти повільніше, розгризаючи цукерки так швидко, ніби хотіла бути рекордсменкою. Та їх залишалося ще чимало. За кілька кроків додому дівчинка втратила надію їх доїсти. От якби з кимось поділитися! Проте було пізно. Ліза пригадала мамин гаманець, купюру, котра випала... Дівчинці стало гірко на душі. Сумною та невеселою переступила

Скидає одяг золотий
Старий кленовий гай.
Час лине швидко. А куди?
Залишся! Почекай!

Але рахує на стіні
Годинник кожну мить.
Чи зупинити його? Ні!
Нехай собі біжить.

А нам навчатись треба всім
Не марнувати час,
Радіти й радість нести в дім –
Найкращу із прикрас.

Ліза поріг свого дому. У неї все боліло: і рот, і шлунок, і голова. Вечеряти вона, звісно, не могла. Дівчинка пішла до своєї кімнати, лягла на ліжко і заплакала. «Що тепер скаже мама? А що я їй скажу? Доведеться в усьому зізнатися», – виникали одна за одною невеселі думки.

Того вечора, розмовляючи з мамою, Ліза зізналася у скоєному і дала обіцянку ніколи так не чинити. Як важливо за будь-яких обставин залишатися чесним!

4
Пригоди
шукачів

5
Безмежна
любов

7
Мертве
море

Великаны

Эрик Б. Хеа

Вам когда-нибудь приходило в голову, что далеко не все великаны имеют человеческий облик? Они принимают и другие формы. Все, что вам не удается, все, что вам не по плечу, и все, из-за чего вам приходится звать Бога на помощь, - все это великаны. Это может быть плохая привычка или трудное задание, или даже сложная задача по математике, или вопрос по истории. Так сказал отец Алексу, когда однажды вечером они читали о десяти израильских разведчиках. Они отправились в землю, в которой жили рослые люди-хананеи. Среди них разведчики были словно кузнечики.

Тут Алекс задумался и отправился выполнять свою домашнюю работу. Он вспомнил, что у него никак не получается решить одно задание. Через час позвонил Говард:

– Эй, Алекс, ты пойдешь к Тиму?

– Я совсем забыл, – ответил Алекс, – у меня тут есть сложное задание, никак не могу его закончить.

– А, та задачка! Я дважды пытался ее решить, но все без толку. Наверное, никто в классе ее не решит. А еще я слышал, как мисс Эндрюс говорила профессору Боуэну, что задала нам это задание только для того, чтобы испытать наше терпение. Я уверен, что на него даже время тратить не стоит.

В этот момент в комнату заглянула двоюродная сестра Алекса, гостившая у них в доме. Алексу показалось, что она тихонько промурлыкала под нос что-то вроде: «Ага, а вот и великаны (трудности)». Мальчик покраснел и отчеканил в трубку: «Слушай, Говард, ты лучше меня не жди. Скажи Тиму, что я не смогу. Попробую решить эту задачку. Я не кузнечик...» На следующее утро дети пошли в школу и узнали, что судья Деннисон приехал в их школу с намерени-

ем посидеть в классах, где когда-то учился. Он посетил несколько уроков, и вот дошла очередь до математики.

– Говард, к доске. Реши для нас задачу номер тридцать девять, – сказала мисс Эндрюс.

– Извините, мисс Эндрюс, я не смог ее решить, – отозвался Говард, лицо его было красным.

– Я тоже не смог, – сказал ученик, сидящий рядом.

И еще один. А потом был черед Алекса. Но он вышел к доске, разобрал и решил задачу, объяснив, в чем была основная сложность. Весь класс и даже судья аплодировали мальчику.

– Тебе кто-нибудь помогал? – спросила мисс Эндрюс.

– Да, моя сестра Кэрл. Она сказала: «Ага, вот и наши великаны». А я сказал себе: «Я не кузнечик». И сидел до одиннадцати, но все-таки решил задачу!

Тут все снова зааплодировали. А вы знаете своих великанов, свои трудности? С Божьей помощью вы можете их преодолеть!

Собери слово

Найди тень

Какому листику не хватает пары?

Будьте переможцями

Іванко сидів навпочіпки в оточенні малюків і майстрував для них із жолудів маленьких чоловічків.

– Гей, ти, нянько, підійди-но сюди, я з тобою розберуся. Чому ти не дав учора моєму братові грошей на сигарети? Ти ж мав багато дрібних грошей! – почув Іванко брутальне звертання семикласника Ігоря.

Іванко спокійно продовжував займатися своєю справою.

– Ну, що злякався? Я так і знав! – з презирством посміхнувся Ігор.

– Чому? Я готовий, – сміливо сказав Іванко, поглянувши на Ігоря і не міняючи пози, – тільки спочатку відгадай: що буде з тобою, як тільки ти до мене доторкнешся?

Ігор від несподіванки аж рот відкрив. Кілька секунд він стояв мовчки, потім, махнувши рукою, повільно повернувся:

– Немає часу в мене вирішувати твої дрібні завдання, я маю важливіші справи, – промовив він крізь зуби і пішов геть.

– А що ти збирався робити? – здивовано запитала молода жінка, яка проходила повз хлопчиків і стала свідком суперечки.

– Я? Та нічого, – відповів, усміхаючись, Іванко, – просто я попросив Ісуса стати на мій захист і пригадав Його обіцянку захищати. Головне, що Господь захистив мене. Це Він підказав мені запитати саме так Ігоря.

Сегодня Юля осталась одна с больным дедушкой. Мама попросила ее подавать дедушке то, что он попросит. Пока Юля делала уроки, дедушка спал. А когда проснулся, Юля поинтересовалась:

– Может быть, тебе, дедушка, нужно подать что-нибудь?

– Нет, моя хорошая! Спасибо.

Немного помолчав, дедушка спросил:

– Ты, наверное, уже знаешь «золотое правило»?

– Золотое правило? Нет, я не знаю, дедушка, такого правила! Я знаю только волшебное слово... Оно делает чудеса для тех, кто его употребляет. А правило действительно золотое? – спросила Юля.

– Говорят, золотое, потому что очень ценное. Оно записано в Библии, и делает жизнь того, кто выполняет его, счастливой и радостной, – объяснил дедушка своей внучке.

«Интересно, – подумала Юля, – если оно приносит так много пользы, стоит тогда и мне воспользоваться им».

И девочка попросила дедушку, чтобы он научил ее «золотому правилу». Дедушка с радостью согласился. И вот однажды, когда Юля возвращалась из школы, впереди шла женщина с маленьким ребенком. Доставая что-то из кармана, она не заметила, как деньги упали на землю, несколько купюр, сложенных вместе.

Как хотелось Юле взять деньги себе. Она даже представила в своих руках дорогое вкусное мороженое... Но тут девочка вспомнила о «золотом правиле», подумала и решила, что ей было бы очень досадно, если бы кто-то молча забрал ее деньги. Девочка быстро подняла деньги, догнала женщину и отдала их ей. Оказалось, что это были деньги на лекарство ребенку. Женщина не знала, как и благодарить Юлю. «Да воздаст тебе Бог», – сказала она девочке. Юле захотелось тут же позвонить дедушке и рассказать, как приятно, оказывается, делать добро. Но почти возле самого дома она вдруг вспомнила, что оставила свой зонтик на крючке возле телефона-автомата, и побежала обратно. Слезы стекали по ее щекам. Новенький, подаренный папой на день рождения зонтик! Вряд ли он еще там висит!

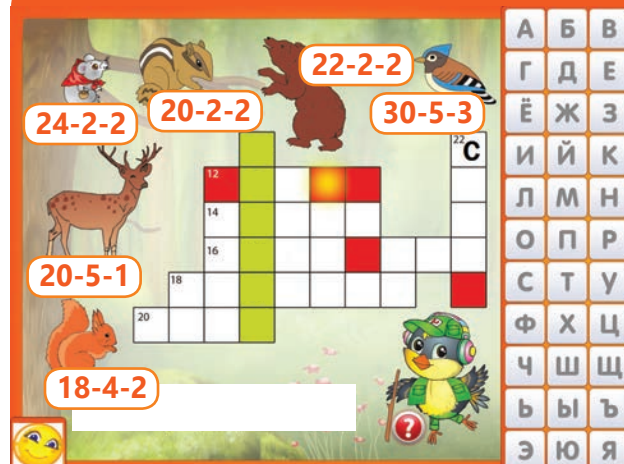
И каково же было ее удивление, когда она увидела его на том же месте, где оставила. Возле автомата стояла старушка, которая ожидала ее возвращения.

– Я звала тебя, но ты шла быстро, не оглядываясь. И я решила подождать тебя немножко, знала, что спохватишься и вернешься. Ведь бегать я уже не могу, – улыбаясь, сказала старая женщина.

Так «золотое правило» оказало пользу и Юле в самый первый день его применения. А вы, ребята, знаете это прави-

ло? Его нужно выучить наизусть. Вот оно: «Итак, во всем, как хотите, чтобы с вами поступали люди, так поступайте и вы с ними». Пусть это правило поможет пережить и вам много добрых, удивительных опытов. И даже если в этот же день вам не ответят добром на добро, не отчаивайтесь. Однажды придет день, когда эта радость умножится во сто раз.

Разгадай ключевое слово

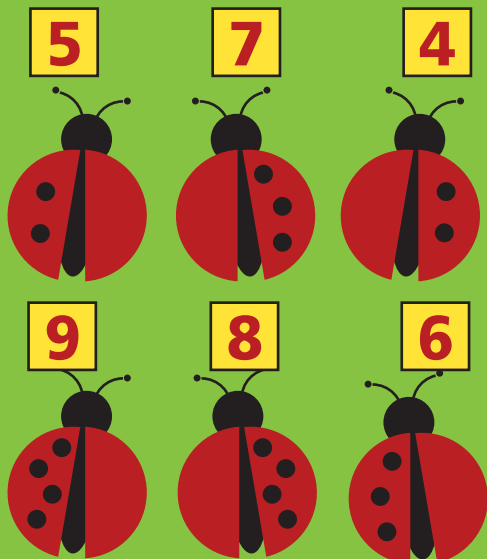
Я читаю цікаву книжку
Про мандрівку у край далекий.
Захворів. Як набридло в ліжку!
От би бути, як ті лелеки!

Полетів би туди, де літо,
Дні яскраві і теплі ночі.
Там купаються в м коче.

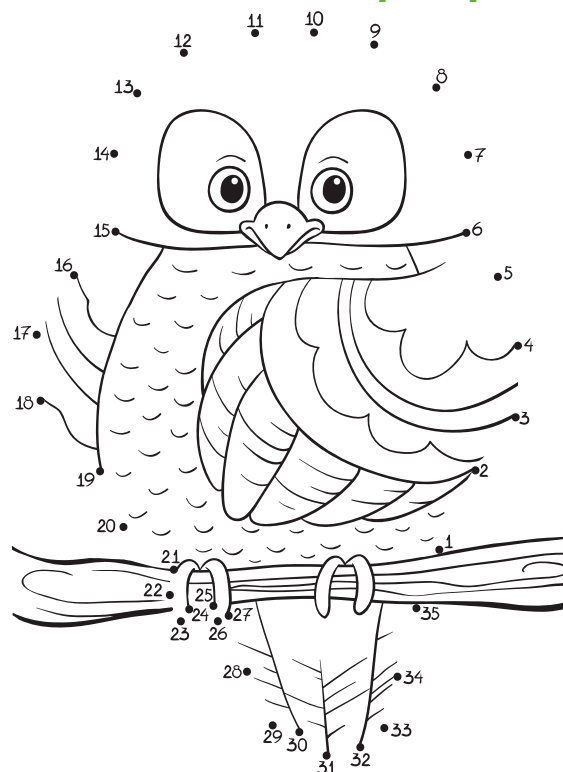
Але краще я помолюся,
Щоб одужати міг скоріше.
Тим, що є, я радіти вчуса,
І цінити своє, рідніше.

Цифра над каждой божьей коровкой показывает, сколько ей лет сейчас. Нарисуй то количество точек на спинке букашки, сколько ей было лет один год назад.

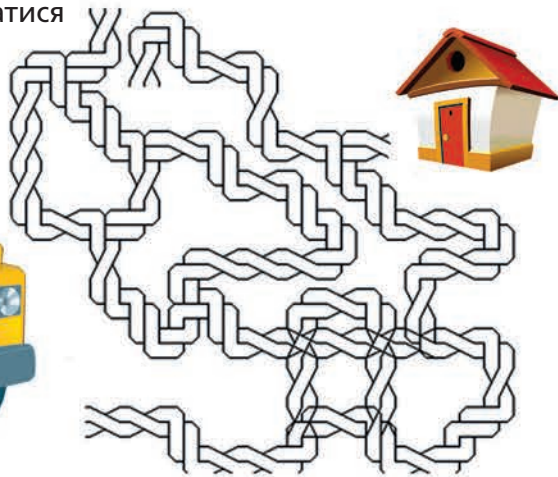
Соедини точки и раскрась.

Дорогі малята, мабуть, кожен з вас із нетерпінням очікує осінніх канікул, щоб поїхати до бабусі в село. Сьогодні ви матимете нагоду поринути у світ сільських пригод та незабутніх вражень. Тож уперед!

Завдання 1

А щоб відвідати бабусю, потрібно подолати відстань. Допоможи автобусові дістатися місця призначення.

Пригоди шукачів

Завдання 2

Ще здалеку помітивши гостей, бабуся з радістю спішить їх зустрічати. А як же без частування? Кожна бабуся любить пригощати своїх онуків смачними духмяними пиріжками. Розшифруй слово, і ти дізнаєшся, яку ж начинку вони в собі приховують.

6	3	5	1	2	9	3

$3+2=\text{П}$

$2+4=\text{К}$

$6-3=\text{А}$

$1+8=\text{Т}$

$7-5=\text{С}$

$5-4=\text{У}$

Завдання 3

Після смачного частування до тебе зайшли друзі й запросили на прогулянку з велосипедами. О, це було весело... доки ти не помітив, що одна з шин велосипеда спустилася. Розгадай кросворд і ти зможеш полагодити велосипед.

Допоможи бабусі погодувати свійських пташок і розфарбуй малюнок.

А – жовтий
Б – зелений
В – коричневий

Г – червоний
Д – оранжевий
Е – синій

Завдання 4

Допоможи бабусі знайти шлях від грядки до будиночка. Для цього підбери кожному з овочів і фруктів тінь.

Завдання 5

Безмежна любов

Рена потрапила в серйозну аварію і втратила багато крові. Її швидко відвезли в лікарню і попросили її рідних негайно приїхати для переливання крові. Аналіз зразків крові членів сім'ї показав, що підходила кров тільки дванадцятирічного Денні. Він погодився дати кров для спасіння своєї сестри. Хлопчику ввели голку у вену та взяли необхідну кількість крові. Здійснили переливання, а потім зробили його сестрі операцію. Життя дівчинки було в безпеці. Але її брат лежав у ліжку, блідий та наляканий.

– Ти врятував свою сестру! Хіба ти не радий? – запитала його медсестра.

– Радий, – відповів хлопчик слабким, немов здавленим, голосом.

Потім прийшов лікар і теж спробував підбадьорити хлопчика.

– Ти вів себе дуже хоробро, Денні. Це благородно з твого боку.

Але Денні мовчав. Він плакав. Лікар вирішив оглянути хлопчика.

– У чому справа? – запитав він, стягуючи покривало з обличчя хлопчика.

Денні схлипнув.

– Лікарю, коли я помру? – запитав він.

– Що? – здивувався лікар. – Ти не помреш. Ти можеш вже зараз встати та йти додому.

Денні заплющив очі та з полегшенням зітхнув. І тут лікар усе зрозумів.

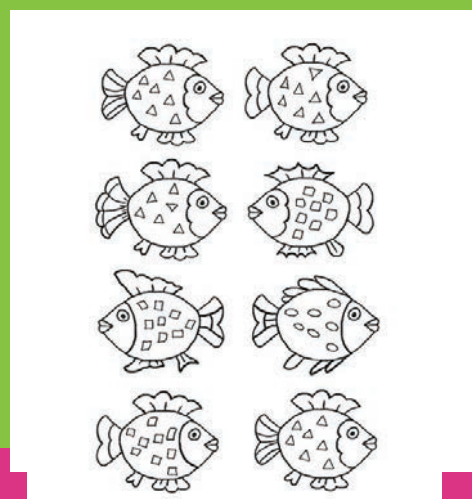
– Невже ніхто з усієї лікарні не сказав тобі, що здача крові ніяк не нашкодить тобі? – голосно запитав він.

– Ні, сер, – відповів Денні. – Я думав, що мені доведеться здати всю кров.

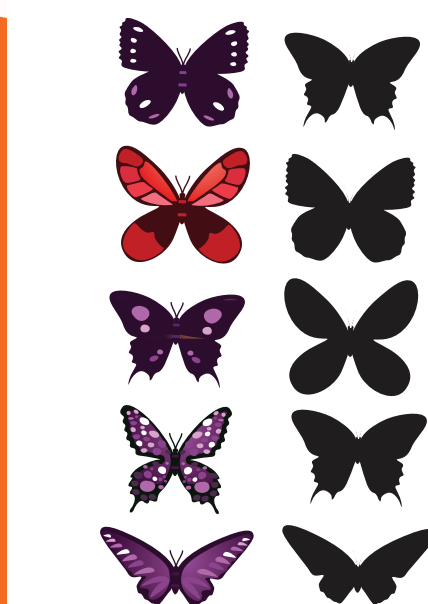
Тепер уявіть собі таку ситуацію. Рена одужала. Як ви гадаєте, чи захоче вона віддячити своєму братові та зробити йому приємне? Якщо він попросить її про щось, чи зможе вона йому відмовити? Звичайно, ні.

Вона зробить усе можливе, щоб показати Денні, наскільки сильно вона його любить за те, що він урятував їй життя.

Найди двох однакових рыбок.

Где чья тень?

Не бійся, з тобою бо Я

Карл любив рано вставати і читати. Його мама часто казала йому, що колись прочитані ним тексти осяють його шлях у темряві. Одного разу ввечері Карл пішов до бібліотеки, щоб знайти певну інформацію для свого домашнього завдання. Він швидко знайшов необхідну книгу, зручно влаштувався у кріслі і почав читати. Непомітно для себе він заснув. О дев'ятій годині пролунав дзвінок і всі читачі пішли. Бібліотекар вимкнув світло та замкнув двері. Але Карл нічого не чув і продовжував спати у своєму кріслі. Близько опівночі він проснувся і деякий час не міг зрозуміти, де він перебуває. Потім

він зрозумів, що заснув у бібліотеці. Але щось було не так. У повітрі стояв дим, він різав очі. Карл відчув, що задихається. У бібліотеці щось горіло. Хлопчик ледь не запанікував, але потім у темряві його свідомості засяяли біблійні тексти: «Не бійся, з тобою бо Я...». Карл голосно повторив ці слова, заспокоївся та почав думати.

"Телефон! Звичайно!" У темряві він почав навапмацки шукати дорогу до стола бібліотекаря. Невже він не встигне? Дим огорнув уже все довкола. Нарешті! Хлопчик намацав телефон і зателефонував додому.

– Тату, мене замкнули

в бібліотеці, і, мабуть, тут починається пожежа.

До того часу, коли Карл дістався вхідних дверей, почувся звук сирени та до будівлі під'їхали пожежники.

– Молодець, не розгубився, – сказали вони.

Незабаром було виявлено джерело займання, і Карл за мить став героєм дня.

– Мамо, там було так темно, – вже вдома зізнався хлопчик. – Я би не зміг цього зробити без Бога.

День, когда по улицам нашего города прошли стада овец

– Стада овец могут появиться здесь в любой момент, – объявил отец, когда семья собралась вместе за завтраком. – Увидеть, как пастухи, полагаясь на своих собак, гонят стада по улицам города к рынку, – это незабываемое зрелище.

Но в последнее время меня ничего не радовало. Все началось два месяца тому назад. В тот самый день, когда Лора Френч перешла в нашу школу. Колкие слова, слетавшие с ее уст в мой адрес, были подобны пчелиным укусам!

Лора была самой красивой девочкой в нашем классе. Примерно на полтора года старше остальных, она, тем не менее, была слабым болезненным ребенком, не могла участвовать в большинстве подвижных игр. И вот по какой-то причине она меня невзлюбила. Поскольку Лора пользовалась успехом, прочие девочки также стали сторониться меня.

После завтрака я стала собираться в школу. Около большого моста через реку к нам присоединилась Лора с другими ребятами.

Стоило нам с Лорой ступить на мост, как та разразилась колкостями в мой адрес.

– Ты безобразная сельская девчонка! Взгляни на свои веснушки и тощие ноги! Интересно, что нового ты собираешься узнать сегодня в школе? – ее глаза сверкнули.

Я хотела возразить ей, но не смогла. У меня и в самом деле были веснушки и длинные худые ноги, и я прекрасно об этом знала.

– Почему ты молчишь? – не унималась Лора, – ты такая же нескладная, как кенгуру! – заключила она и энергично зашагала по мосту.

Вот и школа. Начался урок географии. Однако мысленно я была далеко отсюда.

– Дженни, о чем это, интересно, ты мечтаешь? В какой стране находится город Калькутта?

– Калькутта... – запнулась я. – Наверное, в России.

Все рассмеялись. От стыда я буквально вжалась в парту. Через проход между рядами Лора громко прошептала: «Тупица!».

Мне хотелось плакать, но я не могла. Потом начался другой урок.

– Дженни, иди к доске и реши этот пример с дробями, – прервала учительница поток моих мыслей. – Из всего класса ты одна знаешь правила деления дробей.

Во время большой перемены мои несчастья продолжились. На спине моей белой блузки Лора умудрилась большими буквами написать слово «кенгуру». Остальные от смеха едва не надорвали животы.

Я бросилась в библиотеку, где, спрятав-

шись за стеллажом с книгами, немного поплакала. Затем я сняла блузку и надела ее наизуворот. Выглядело странно, но уж лучше так. Остаток дня прочие ученики смеялись, едва завидев мою блузку. Для себя я твердо решила: «Я поквитаюсь с этой Лорой!». По дороге я нашла палку, чтобы отомстить Лоре. Уроки закончились, но я потеряла Лору из виду. Пробегая мимо торговой лавки, я услышала: «Эй, девочка, уйди с улицы! Стада овец будут здесь с минуты на минуту! Тебя затопчут!»

– Такую высокую девочку они не смогут затоптать, – возразил какой-то прохожий.

Я рванулась вперед, однако что-то заставило меня остановиться. Овцы! Они, наверное, уже вошли в предместья города! Успеет ли Лора пересечь мост, пока по нему пойдут стада? Лора ведь такая слабая.

Я отбросила палку. В этой ситуации Лора будет абсолютно беспомощной.

– Дорогой Боже, – пыталась молиться я, – прости меня за то, что я допустила в свое сердце злые мысли!

Я бежала быстро. Люди кричали мне, чтобы я уходила с улицы, но я не обращала на них внимания.

Взбежав на мост, я пыталась найти Лору. До моего слуха отчетливо доносился лай пастушьих собак и приглушенный гул.

Где же Лора? Наконец мне удалось ее разглядеть – маленькая фигурка, съежившаяся у перил чуть ближе к центру моста. Я бросилась вперед, крича, что есть мочи.

– Лора, взбирайся! Взбирайся на перила!

Но она оставалась неподвижной. Я нашла ее сидящей на корточках.

– Полезай наверх! – кричала я. – Ухватись руками за опору моста и подтягивайся.

Лора не двигалась с места. Схватив ее руки, я положила их на стальные прутья и принялась подталкивать Лору. Придя в себя, она, наконец, перестала паниковать и смогла взобраться наверх. После чего я быстро подтянулась и оказалась рядом с ней. Чтобы она не свалилась вниз, я придерживала ее, между тем как сама обеими руками ухватилась за стальные прутья. Так Лора оказалась в моих объятьях. Внизу толпились овцы, они были уже под нами. В стаде было немало старых тучных баранов, которые могли напасть на Лору, окажись та у них на пути.

– О Дженни, – всхлипывала она, – я так плохо поступила с тобой. Очень не-

хорошо! Прости меня! В тот день, когда ты так легко взобралась на этот поручень, я поняла, что никогда так не смогу. Я позавидовала тебе. Видя, с какой ловкостью и проворством ты участвуешь в подвижных играх, как легко тебе дается математика, я злилась! Долгих два года я проболела и не могла играть с другими ребятами. Я сильно отстала в учебе: дважды не сдала экзамен по математике. Я возненавидела тебя, Дженни! Но теперь я понимаю, что была к тебе несправедлива. Мы ведь сможем стать друзьями?

– Ну, разумеется, – ответила я. – Ты, главное, продолжай смотреть на овец, не оглядываясь на воду.

Вода под мостом была темной, что свидетельствовало о большой глубине. Но я не боялась, ведь только что я преодолела препятствие куда страшнее и опаснее – человеческую ненависть. Поэтому простая вода меня не пугала.

Найди отличия.

Мертве море

Мертве море – це зовсім не море, Ви можете побачити його протилежний берег, а для моря це дуже дивно. Воно розташоване між Ізраїлем та Йорданією.

Той, хто вперше бачить Мертве море, помічає його незвичайність. Здається, що воно розділене на великі прямокутники. Мертве море схоже на дзеркало дуже дивного кольору: відбиває гори, що знаходяться вже в Йорданії.

Чим ближче ми підходимо до моря, тим більше нам трапляється соляних валунів біля берега. Вони зовсім білі, вкриті сіллю. Це додає казковості навколишньому пейзажу. Немає пальм, немає піску, як звичайно буває на узбережжі. Тут тільки камені, й усі вони вкриті сіллю.

У Мертвому морі неможливо потонути. Вода в ньому щільна через великий вміст солей, мінералів та мікроелементів. Почувається, як у невагомості. Концентрація солі у воді така висока, що вона на дотик

не схожа на воду: коли опускаєш руку у воду, торкаєшся води, то здається, що це й не вода зовсім, а речовина, схожа на олію. Коли виймаєш руку, вода випаровується через кілька хвилин, і на шкірі утворюється тонка шкірка солі. Звичайно, коли на тілі є якась рана чи поріз, то краще не заходити у Мертве море: відчуватимеш нестерпний біль. Тому, якщо відчуваєш, що шкіру пече, потрібно якнайшвидше змити солону воду.

Кажуть, на берегах цієї водойми шукали розслаблення і лікування від недуг Аристотель, Ірод Великий і Клеопатра. Мертве море не даремно називають природною лікувальною лабораторією.

Мертве море далеко. В Україні ж є також чудові місця, де можна спробувати лікувальні властивості солі: селище Солотвине в Закарпатті з безліччю водойм на місцях солених копалень, за вмістом солі вони перевищують Мертве море.

Допоможи їжачку

дістатися своєї родини.

Соедини точки и раскрась

Мильні бульбашки

Мило – цікава й корисна річ. Мило – найзапекліший ворог бруду. От, наприклад, надзвичайно важко відмити сажу. Сажу – це дрібненькі шматочки вугілля з гострими нерівними краями. Потрапить такий шматочок у заглиблення в шкірі руки, зачепиться – і його звідти важко дістати. Але намить гарненько руки. Мило видалить сажу з найглибших складок у шкірі. Як же це воно робить? І взагалі,

яке мило краще мис: те, що дає найбільше піни, чи те, що майже зовсім не піниться? Виявляється, те, що дає найбільше піни. Отже, справа в піні. А що ж таке піна? Розгляньте її. Вона складається з маленьких бульбашок, з маленьких повітряних кульок, оболонка яких – з води. І от ці бульбашки витягають і виносять сажу на поверхню шкіри. Частинки сажі прилипають до бульбашок піни,

а піну вже змити неважко. Цю властивість мила використовують на заводах, щоб відокремити, відмити руду від «порожньої породи» – каменю.

Саме піна виносить руду на поверхню розчину, а камінь тоне.

Кірку руди, що утворилася, легко зняти. Отже, мильні бульбашки слугують не тільки для забави. Людина змусила їх на себе працювати.

Апельсиново-яблочный коктейль

Ингредиенты:

(на 1 порцію)

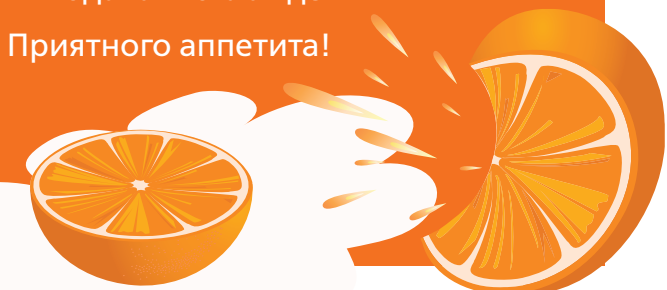
- сок яблочный – 50 мл;
- сок апельсиновый – 50 мл;
- лимонный сок – 2 ч. ложки;
- мед – 1 ч. ложка;
- сливки или сметана – 50 мл.

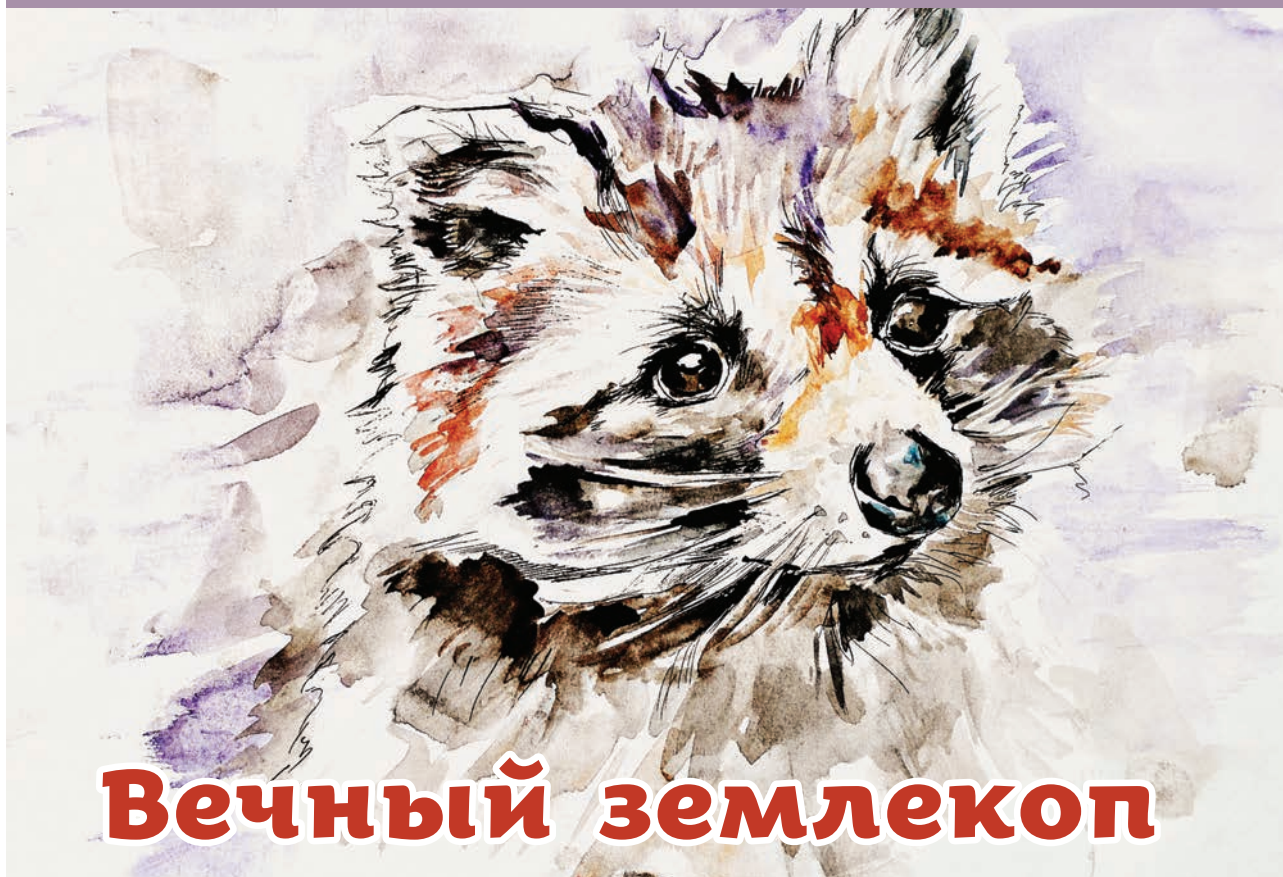
Способ приготовления:

1. Миксером или блендером взбить мед и соки, добавить сметану и снова взбить.

2. Подавать охлажденным.

Приятного аппетита!

Вечный землекоп

Барсука называют вечным землекопом, потому что он, кажется, постоянно что-то копает. Барсуки – ночные животные. Они живут в подземных тоннелях с уютными пещерками, выложенными травой и листьями. Эти тоннели бывают от полутора до девяти метров в длину, а пещера для выведения потомства расположена на глубине до двух с половиной метров под землей. Когда гнездо, расположенное в конце тоннеля, становится слишком старым или разрушается, барсук выбрасывает старую подстилку и стелет новую. Эти животные очень аккуратно ведут домашнее хозяйство. Барсуки размером с бульдога. Они весят от шести до десяти килограммов и вырастают примерно полметра в высоту. Барсук обладает сильными передними конечностями с длинными когтями, позволяющими рыть тоннели, в которых они выращивают потомство. Барсуки с дальнего севера часть зимы проводят в спячке, но в теплых краях они вполне активны круглый год. В мае или июне появляются малыши, обычно от двух до пяти особей. В конце

лета малышей берут на охоту. Вскоре после этого они начинают самостоятельную жизнь. Осенью и зимой каждый барсук живет сам по себе.

Барсуки не только мостят свое логово к зиме, но и себя откармливают. Так, главное их лакомство – мед. К холодному времени года они готовятся основательно, их вес увеличивается в несколько раз. Из поколения в поколение барсуки живут в излюбленных местах, поэтому норы с годами превращаются в настоящие подземные городки. Исследователи обнаруживали барсучьи городки, которым уже несколько тысяч лет. Наибольшая из когда-либо обнаруженных барсучьих нор имела 130 входов и вентиляционных отверстий, около 50 комнат и не менее 800 м туннелей.

Барсуки, несмотря на то, что хищники, совершенно не агрессивные животные, но если их разозлить, то они могут ударить обидчика носом, укусить и убежать. Если же загнать барсука в угол, он может превратиться в свирепого и опасного хищника, пускающего в ход свои когти.

Ребусы

2

7,6,4,1,2,3

4,2

У=Р

Коали

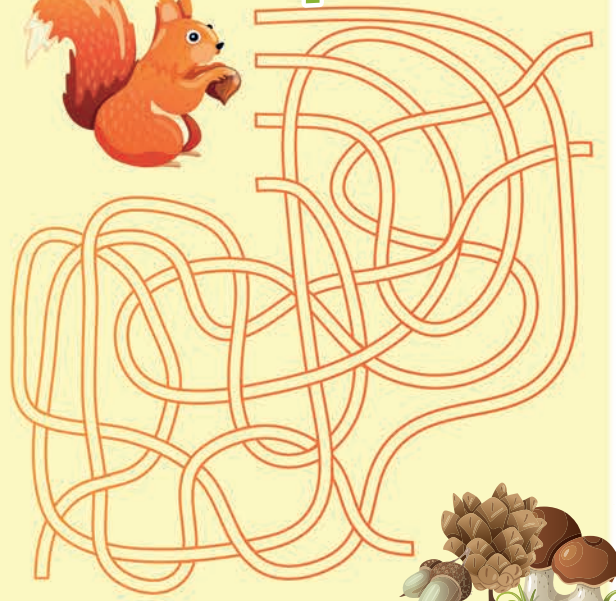
Коали в Австралии редко пьют воду. Взагалі, мовою племен, що населяють Австралію, слово «коала» означає «без води». Незважаючи на те, що коал часто вважають ведмедями, насправді вони належать до сумчастих тварин. Вони носять своїх дитинчат у спеціальних сумках від трьох до шести місяців. Після перебування в сумках малята перебираються на спину матері, де і перебувають, доки їм не виповниться рік.

Коали проводять більшу частину свого життя на деревах, надаючи перевагу евкаліптам та харчуючись листям та молодими паростками (пагінцями). Незважаючи на те, що евкаліптів в Австралії більше 350 видів, листя тільки двадцяти з них

входить до раціону коал. Цікаво, що коали в різних частинах країни харчуються листям різних видів евкаліптів. Листя евкаліптів містить речовину, яка впливає на температуру тіла. Коали, що живуть у більш прохолодному кліматі, їдять листя з фелландреном, який підвищує температуру тіла. З іншого боку, коали, що проживають у більш теплом кліматі, їдять листя з цинеолом, що знижує температуру тіла. Коали поїдають таку кількість евкаліптового листя – більше ніж кілограм за день, – що навіть пахнуть евкаліптом. Більшу частину води вони отримують із листя.

Сучасні діти люблять м'які іграшки, котрі схожі на коал. Живі коали мають м'яку шерсть і мають вигляд милих маленьких тварин, незважаючи на те, що інколи б'ються між собою.

Лабіринт

ГОРОБЦІ

Мов сердиті хлопчики,
Чубляться горобчики.
За пір'їну, соломину,
За манюню – насінину.
Просто, при нагоді –
Хлопчики, та й годі!

СИНІЧКИ

У холоди на стовпчику
Висіла годівничка.
То чубляться горобчики,
То залетить синичка.
Вже й листя розпускається
І пророста травичка.
А пташечки злітаються,
Бо це вже добра звичка.

Валентина Бондаренко

Веселый English

Task 1

Read and remember words

Прочти и запомни слова.

Перелетные птицы

swallow
[‘сволоу] – ласточка

gull [‘гал] – чайка

crane
[‘крэйн] – журавль

Зимующие птицы

pigeon
[‘пиджин] – голубь

great tit
[‘грэйттит] – синица

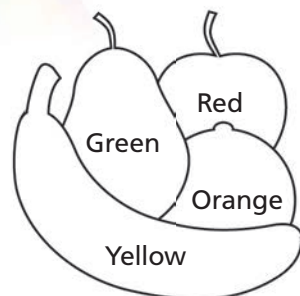
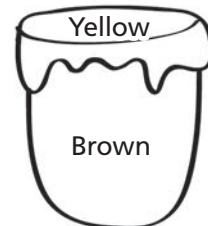
sparrow
[‘спэроу] – воробей

The threshold of winter

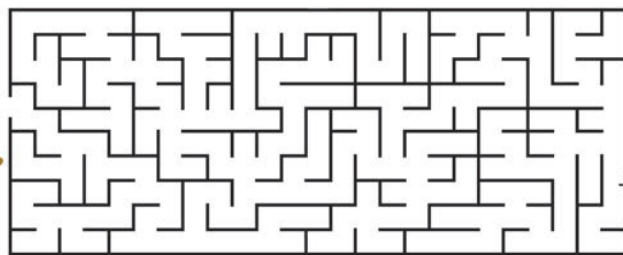
Преддверие зимы

Task 2

Для того, чтобы пережить зиму, медведю следует накопить около 50 кг жира! Поэтому уже летом он готовится к зимней спячке - питается ягодами, орехами, рыбой, фруктами и медом. Вспомни названия цветов, раскрась картинку и помоги мишке подкрепиться и найти дорогу в берлогу.

bear [бэа] – медведь

Task 3

Вставь пропущенные буквы в словах.

s_u_r__l

sw__l_w

_ra_e

p_g_o_

h_dg_h_g

b__r

_r_a_ t_t

s__rr_w

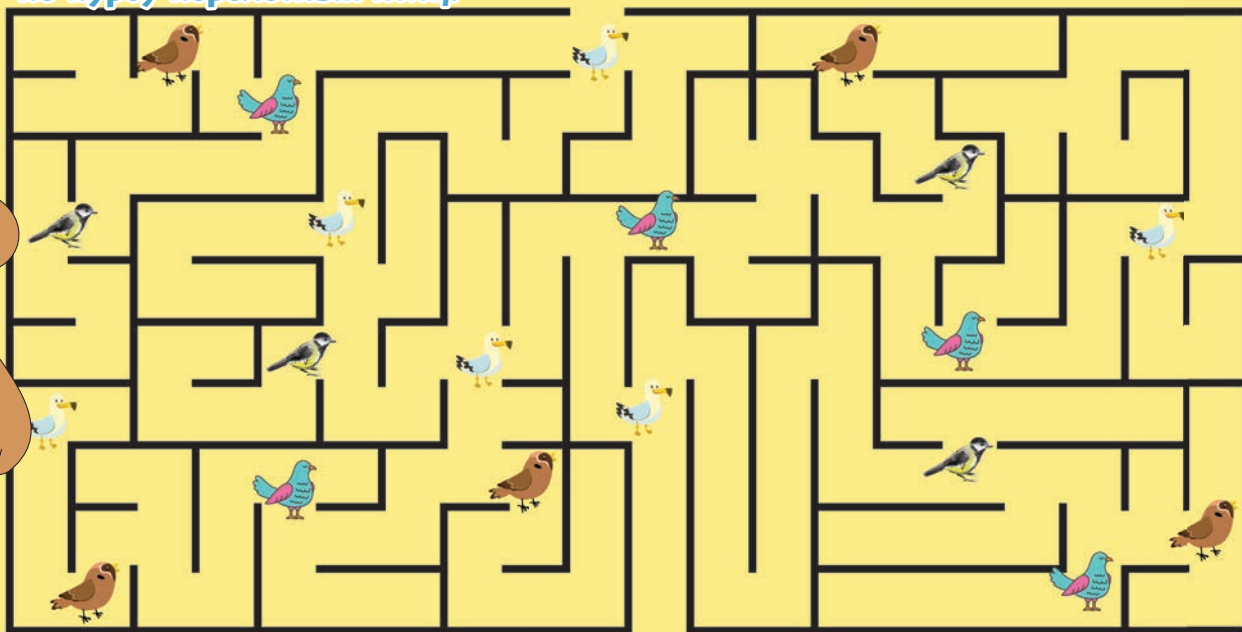
g__l

Task 4

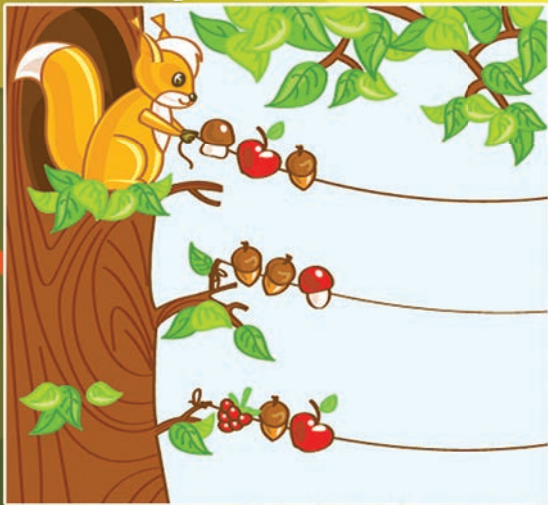
Пройди лабиринт, двигаясь по курсу перелетных птиц.

Птицы — теплокровные существа. Средняя температура их тела составляет 41°C. Это означает, что они могут сохранять активность в холодное время года, но нуждаются в большем количестве пищи.

Task 5

Помоги белке запастись на зиму – найди закономерность и дорисуй каждый ряд.

Белкам, которые спят зимой только в очень сильные морозы, запасы необходимы капитальные. В отличие от многих других животных, белки пользуются своими запасами сообща. Осенью они прячут жёлуди и орехи в лесную подстилку, в дупла, землю.

Task 6

Разгадай кроссворд.

Вода рятує життя

Мій друг Генрі перебував на борту пасажирського літака ДС-3, маршрут якого пролягав через гори Мексики до прекрасного тропічного міста. Літак наблизився до аеродрому, щоб здійснити посадку. Однак за кілька секунд до зіткнення із землею пілот різко підняв літак у повітря.

Ми злетіли вище, зробили коло і вдруге наблизилися до аеродрому. Але замість того щоб приземлитися, пілот знову збільшив оберти двигуна і злетів. Коли це повторилося втретє, мій друг і решта 39 пасажирів почали панікувати:

– Чому ми не приземляємося?

Оголошення з кабіни пілота посилювало їхні страхи:

– Гідравлічна рідина, що наповнювала циліндри, які приводять у рух посадочний механізм, витекла. У літака не працюють шасі!

Пілот у розпачі перемовлявся з диспетчерською:

– У нас закінчується паливе! Ми більше не можемо залишатися в повітрі! Диспетчер відповів:

– Ми не хочемо, щоб ви приземлилися без шасі. Ви розіб'єте літак і, найімовірніше, пасажирів загинуть. Зараз із вами поговорить механік. Слухайте і

чітко виконуйте все, що він скаже.

– Добре! – крикнув пілот.

Спокійний голос механіка додав трохи впевненості:

– Зазвичай ми так не робимо, але це може врятувати вам життя. Зберіть усю воду, яка є у вас на борту. Питна вода, вода з термосів пасажирів – зберіть усю воду і залийте в гідравлічні циліндри.

Стюардеса знайшла добровольців, які зібрали воду, доки пілот залишався в кабіні. Вони наповнили порожні циліндри водою. Літак наблизився до злітної смуги. Пілот натиснув важіль посадочного механізму. Шасі опустилися. Генрі схилив голову і помолився: «Господи, дякую, що Ти використав воду для спасіння нашого життя».

Джоді і Джуді Мелашенко

Хочеш пити?

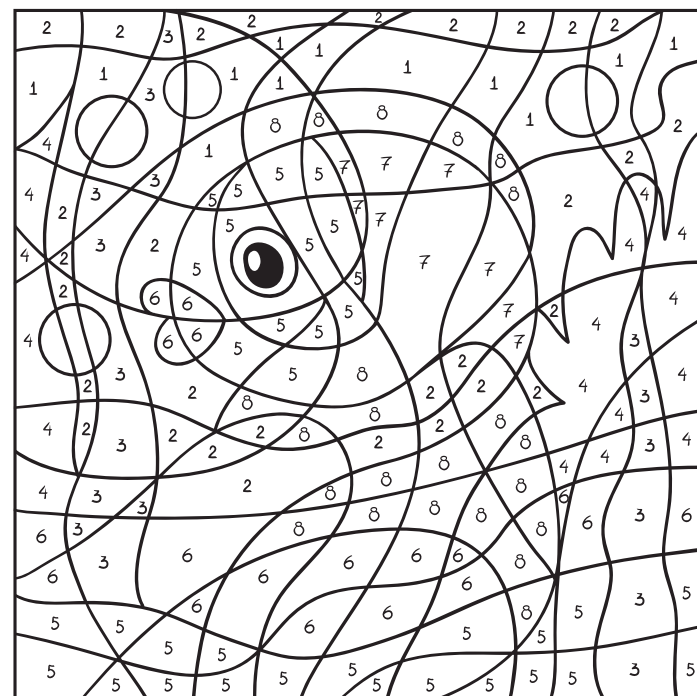
Багато років тому один втомлений мандрівник ішов пішки пустелею. Було дуже спекотно, а в нього закінчилася вода. Подорожній розумів: якщо найближчим часом йому не вдасться знайти воду, щоб втамувати спрагу, він помре і стане здобиччю хижаків.

Мандрівник озирався на всі боки, сподіваючись помітити оазис, але марно. Раптом вдалині він побачив стару хатину. Відчинивши рипучі двері, він побачив іржавий насос. Знесилений подорожній несамоовито накинувся на нього і почав качати в надії отримати воду і не померти. Він старанно качав, але з насоса сипалися тільки пил і павутина.

Потім людина помітила іржаву банку від кави, прибиту до стіни. З неї визирала поштовкла записка, в якій було сказано: «Цей насос справний, як і в червні 1932 року. Але

в насосі дуже пересихає прокладка, тому в нього необхідно залити воду. На задньому дворі я закопав закупорену банку з водою. У ній достатньо води, щоб привести насос в дію, тільки якщо ти не будеш з неї пити! Тобі потрібно вилити чверть води в насос і почекати кілька хвилин, щоб вона стекла і намочила прокладку. Потім швидко залити воду, що залишилася, і почати качати. Ти отримаєш воду! Прояви віру! Цей колодязь ніколи не пересихає. Але я прошу тебе: коли нап'єшся, набери води в банку і віднеси її на колишнє місце для наступного подорожнього, який зайде сюди». І підпис: «Пустельний Піт». Чи вистачило б у вас, юні друзі, віри і сміливості повірити записці Пустельного Піта і вилити всю воду з банки в насос, знаючи, що ця вода – ваша єдина надія вижити?

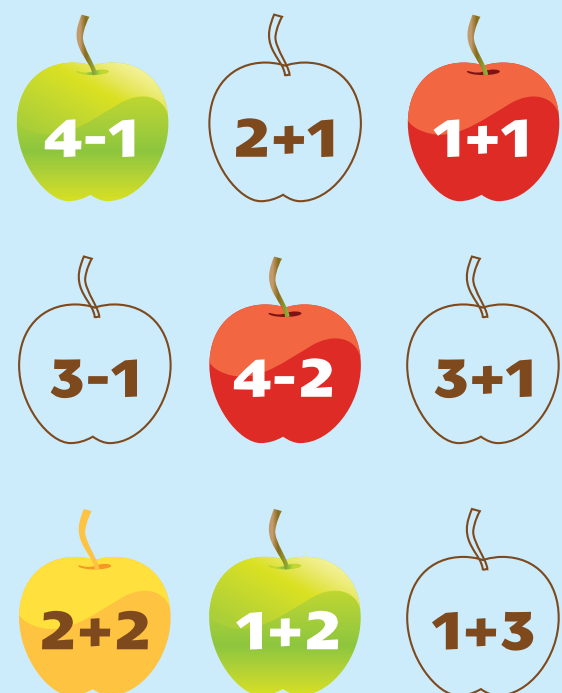
Раскрась

Раскрась яблоки

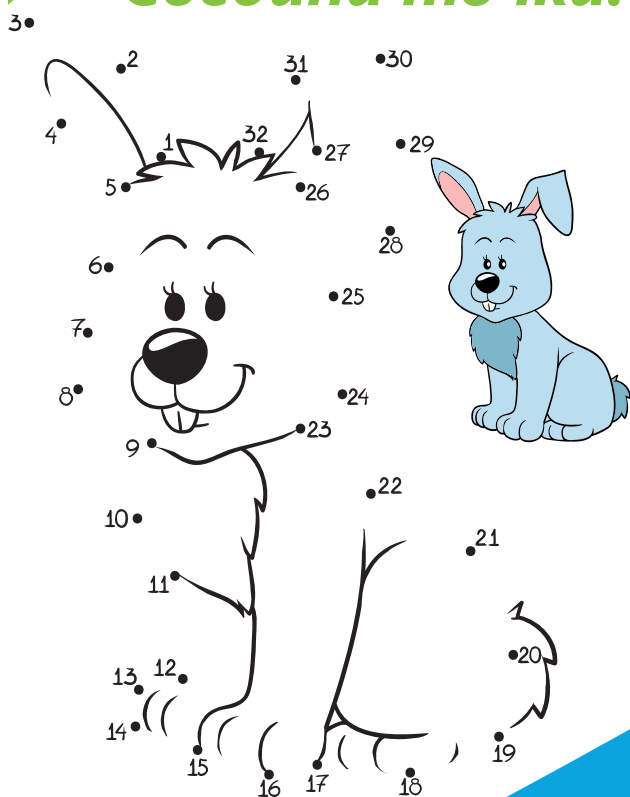
Реши примеры, написанные на яблоках. И ты узнаешь, в какой цвет тебе нужно раскрасить каждое из них.

Раскрась правые ладошки в синий цвет, а левые в красный.

Соедини точки.

Найди 10 отличий.

Послушание

Эрик Б.Хеа

Семилетний Гарри вместе со своим отцом жили в Фениксе, штат Аризона. Однажды им пришлось отправиться на ферму, что была в пятидесяти километрах от этого города. Пока его отец разговаривал со своим знакомым, Гарри играл рядом с небольшой платформой. Забравшись на нее, он заметил, что на земле с другой стороны платформы лежит небольшой кусок фанеры. Не задумываясь, он прыгнул на нее. На самом деле это была крышка оросительного колодца шириной около сорока сантиметров, а глубиной около 80 метров, на дне которого была вода.

Под весом Гарри крышка подалась, и он полетел вниз. Мальчик пролетел весь колодец и упал в воду. Фанерная крышка провалилась в колодец вместе с ним, и, без сомнения, несколько замедлила падение. Оказавшись в воде, Гарри руками уперся в стенки колодца и смог поднять голову над водой. Потом он закричал:

– Папа, достань меня отсюда.

– Не волнуйся и не бойся, сын, – уверенно отозвался отец. – Мы тебя достанем. А пока упрись в стенки и постарайся не захлебнуться.

– Хорошо, папа, – прокричал в ответ Гарри. – Я буду крепко держаться, а ты тяни.

– Сделаем по-другому, – сказал отец. – Надень петлю на голову, а потом пропусти ее под мышками.

– Хорошо, – отозвался Гарри. – Я попытаюсь.

Когда он сделал все это, он прокричал:

– Все, я готов!

Через пару минут Гарри уже был на поверхности, в машине скорой помощи. Обе его ноги были сломаны, но он остался жив.

– Ты самый смелый мальчик во всей Аризоне, – сказал знакомый отца.

А отец добавил:

– Он всегда был очень послушным, но...

А вы всегда слушаете старших? Или вы думаете, что вы уже достаточно взрослые и можете сами решать, что делать? Будьте осторожны. Послушание стоит того.

Найди 10 отличий.

Насіння говорить істину

Чарльз С.Кейс

Ряд був дуже довгий! Коли я нарешті дістався до кінця ряду, то вже не міг зігнути. У мене було ще багато насіння, і мені потрібно було розпочинати новий ряд. Проте замість цього я просто кинув насіння, що залишилося, в ямку і присипав його, вважаючи, що бабуся не дізнається.

Минали дні. Сонце світило, бабуся поливала грядки, і насіння почало проростати. Можете собі уявити моє здивування, коли вона запросила

мене в сад і показала лунку, куди я кинув останні насіння. Замість трьох насіння я побачив цілий букет паростків, які боролися за місце під сонцем. Вона серйозно поговорила зі мною і сказала, що ці маленькі паростки розповіли їй історію про мою хитрість. Завдяки ним вона дізналася, що я зробив, і порадила виконувати будь-яку роботу сумлінно і не обманювати. Ось так рослини можуть видати таємницю!

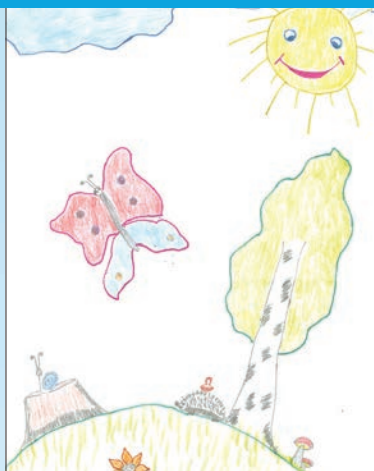
Коли я був маленьким хлопчиком, бабуся попросила мене допомогти їй посадити в саду насіння. Я погодився, і вона дала мені упаковку кабачкового насіння і попросила посадити їх у лунку, по три насіння в кожен. Я повинен був зробити лунку, посадити насіння і трохи присипати їх землею. І ось я розпочав ряд. Я почав згрібати землю, сформував лунку, поклав три насіння, трохи присипав землею і почав робити іншу лунку.

Анастасія Добра

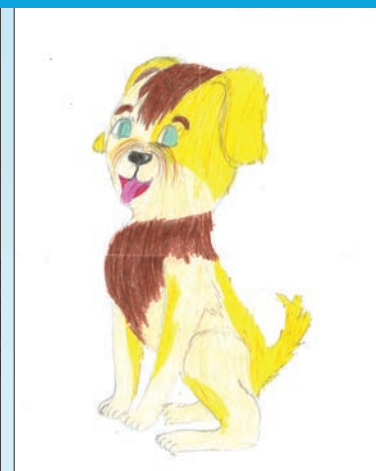
Нікіфор Кошлак

Марина Ярошовець

Владлена Мараховська

Анна Сухоносова

Христина Сич

Сергій Хоменко

Максим Цибулько

Ярослава Черевач

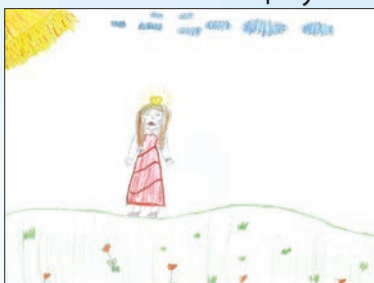
Анна Бочарова

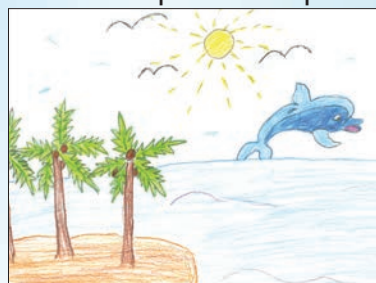
Сабріна Добра

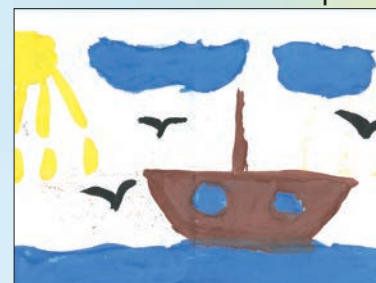
Василь Горюк

Ірина Редько

Лілія Лопатинська

Карина Лаврека-Кайкуліна

Олена Снігур

Марина Городова

Ірина Редько

Дарина Юр'єва

Роксолана Гридньова

Малюнки читачів

Любі діти!

На адресу видавництва надійшла велика кількість ваших малюнків. На жаль, ми не в змозі відразу опублікувати всі ваші роботи. Чекайте їх в одному з наступних номерів. (Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці кожного малюнка).

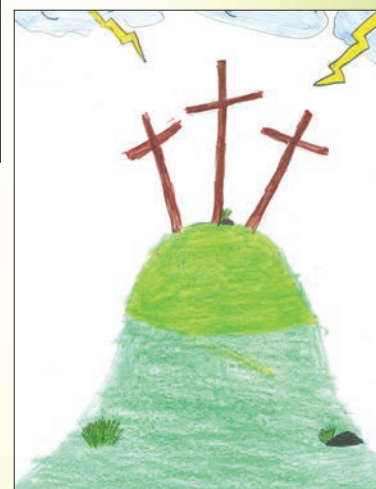
Аліна Матвієнко

Любов Шобей

Павлина Калейман

Ілона

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Артур Аптер
Над номером працювали:
Інна Джердж (молодша), Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право
редагувати і скорочувати тексти.
Рукописи не повертаються. Листування
ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua